

Sporen van Thuis

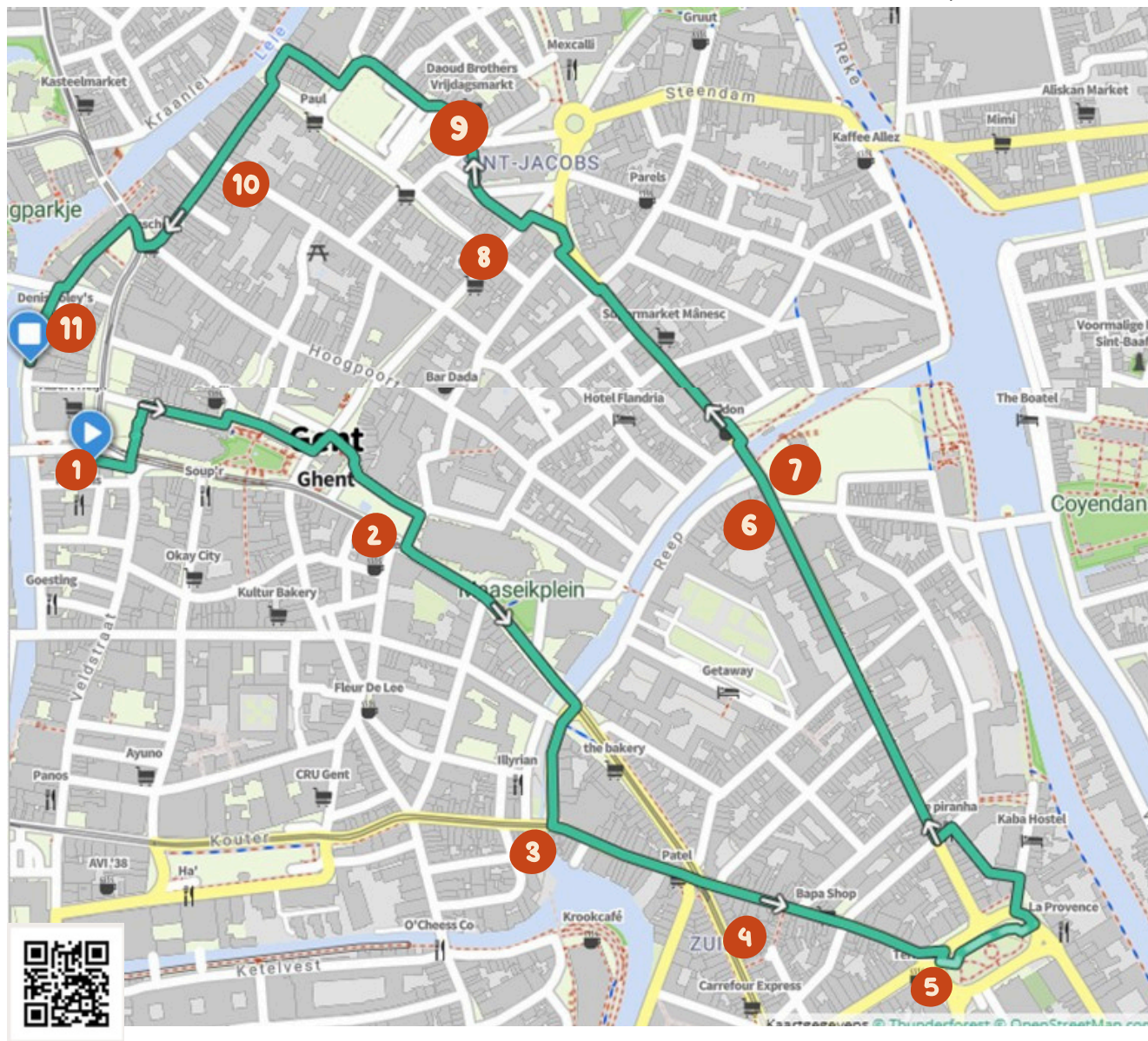
een wandeling met de Palestijnse Rami in Gent

In Gent leeft veel solidariteit met Palestina, maar voor Palestijnse Gentenaars is de situatie sinds 7 oktober 2023 bijzonder zwaar. Ondanks de steun klinken hun persoonlijke stemmen vaak te weinig.

Deze wandeling is een poging om die stemmen te laten horen. We volgen de 'zondagswandeling' van Rami, één van de vele Palestijnen in Gent.

Hoewel hij geen vertegenwoordiger is, deelt hij zijn verhaal in de hoop dat de aandacht voor Palestina niet wegwijnt. Bijna zijn hele familie, inclusief zijn vrouw en kinderen, zit vast in Gaza, in een tentenkamp.

- 1 Sphinx café en cinema
- 2 NTG mensenrechten en de Nakba
- 3 Brabantdam en de reis naar Europa
- 4 Protestantse Kerk & Opvang
- 5 La Terazza - zondagse koffie
- 6 Ibra Falafel - Palestijnse identiteit
- 7 Belgacom gebouw - verwoesting in Gaza
- 8 Trefpunt - solidariteit
- 9 Vrijdagmarkt - olijven en watermeloenen
- 10 Langemunt - shoppen en boycot
- 11 Graslei - ontspanning op Rafah Beach

1 Sphinx Café & Cinema

Onze tocht begint bij het Sphinx Café. Het terras is een ontmoetingsplek voor de Palestijnse gemeenschap waar koffie wordt gedronken en gebabbeld. In de cinema worden regelmatig Palestijnse films vertoond, zoals No Other Land en The Voice of Hind Rajab.

Voor Rami is cinema een brug naar zijn verleden. Hij groeide op in Rafah, eerst in Egypte, later in het vluchtelingenkamp op de Sinaï, en vanaf zijn twaalfde in Gaza. In Gaza zelf waren geen bioscopen; films werden online gekeken of gehoord. Een levendige herinnering is het Suikerfeest, waarbij iedereen samenkwam om de Indiase klassieker Sholay te bekijken. Rami's eerste bezoek aan de Sphinx was in 2025 voor de film The Jacket, waarin het plukken van za'atar (wilde oregano) mooi in beeld wordt gebracht - een symbool van verbondenheid met de grond die hij mist.

2 NTG en Brabantdam : de Reis naar Europa

Bij het NTG herinnert een spandoek aan de Nakba van 1948, de catastrofe waarbij honderdduizenden Palestijnen verdreven werden. Rami's eigen 'reis' begon in 2019 in Istanbul. Met vijf verschillende jobs hoopte hij een leven op te bouwen om zijn familie over te brengen. Door corona verloor hij echter alles. De keuze was hard: terug naar Gaza, een 'open gevangenis', of de kans wagen in Europa. Zijn vlucht voerde te voet en met de bus via Griekenland, Albanië en Servië. In Servië zat hij zeven maanden vast. Maar overal ontmoette hij goede mensen die hielpen, een geschenk dat hij koestert. De Brabantdam weerspiegelt de diversiteit van talen, mensen, (eet)culturen die Rami onderweg tegenkwam.

Na een afwijzing in Oostenrijk arriveerde hij in november 2023 in Brussel, waar hij tien dagen onder een brug sliep.

4 Protestantse Kerk & Opvang

In Gent verloopt de opvang van en solidariteit met vluchtelingen traditioneel via de kerken. Rami arriveerde op 20 november 2023. Zijn eerste huis was bij de vriend van zijn broer, maar was uiteindelijk onleefbaar. Zonder papieren moest hij anderhalf jaar onderduiken, gesteund door voedselhulp en vrienden. Uiteindelijk kon hij asiel aanvragen. Hij leerde Nederlands bij CVO Groeipunt, waar hij zijn eerste goede vriendin, de Oekraïense Natalya, ontmoette. Hun gedeelde ervaring van alles achterlaten voor een oorlog schiep een sterke band, hoewel de deuren voor Oekraïners vaak sneller opengingen dan voor anderen.

5 La Terazza & Ibra Falafel

Bij La Terazza, een café met een Turks uitbater en een divers publiek, houden Rami en zijn vrienden Ihab en Montasser halt tijdens hun wandeling. Het is een plek van rust en verbinding. Vervolgens passeren we Ibra Falafel. Falafel is meer dan voedsel; het is een symbool van Palestijnse identiteit en erfgoed. Rami's vader had een falafelzaak in Rafah. Rami droomt ervan in Gent een vegetarisch restaurant te openen met Palestijnse specialiteiten, een manier om zijn cultuur te delen.

7 Belgacom & Verwoesting

Het skelet van het oude Belgacom-gebouw doet denken aan de vernietigde gebouwen in Gaza. In mei 2021 werd het kantoor van Islamic Relief, waar Rami's broer werkte, opgeblazen; alleen het betonnen geraamte bleef overeind. Ook het huis van Rami in Rafah werd gebombardeerd. Zijn familie kon vluchten, maar leeft sindsdien in onzekere omstandigheden.

8 Trefpunt & Vrijdagmarkt

Bij Trefpunt, het eerste cultuurhuis dat een Palestijnse vlag durfde te hissen, is de Gentse solidariteit zichtbaar. Ook de Gentse Coalitie voor Palestina strijdt voor een rechtvaardige oplossing. Ondanks hun visa en goedkeuring op gezinshereniging, blijft Rami wachten op zijn familie, vastzittend in de administratieve mallemlen.

Op de Vrijdagmarkt, waar olijven en watermeloenen liggen, zien we symbolen van weerstand. De watermeloen, met de kleuren van de Palestijnse vlag, werd een creatief middel om het verbod op de vlag te omzeilen. Olijfbomen, eeuwenoud en fundamenteel voor de cultuur, worden door kolonisten vernietigd, terwijl de landbouw, ooit de ruggengraat van Palestina, wordt kapotgemaakt of ingepalmd door Israël.

10 Langemunt & Graslei

In de Lange Munt, een drukke winkelstraat, kunnen consumenten via de BDS-beweging (Boycot, Desinvesteren, Sancties) druk uitoefenen. Apps zoals No Thanks helpen bij het vermijden van producten die medeplchtig zijn aan de bezetting.

Onze wandeling eindigt aan de Graslei, een van de mooiste plekken van Gent. Het uitzicht op het water brengt rust en doet denken aan Rafah Beach. Voor Gazanen was de kustlijn een vitale plek voor ontspanning en sociale cohesie, een symbool van vrijheid in een afgesloten gebied. Helaas zijn de stranden van Gaza recent veranderd in noodopvangkampen voor ontheemden. Rami deed de belofte aan zijn kinderen om samen een boottochtje te maken in Gent. Ze hopen op veiligheid, op samen zijn, en op het uitbouwen van een gemeenschappelijke toekomst. Free Palestine!

Sporen van thuis: een wandeling met de Palestijnse Rami in Gent

In Gent leven veel mensen mee met Palestina, maar voor Palestijnse Gentenaars is de situatie sinds 7 oktober 2023 erg moeilijk. Hoe gaan ze om met de uitzichtloze situatie in Gaza enerzijds en de hoopvolle signalen hier? Ondanks alle solidariteit, horen we hun stemmen te weinig en kennen we hun verhalen amper.

Deze wandeling is een poging om de stem van de Palestijnse Gentenaars te laten luiden. Project 'Verhalen uit Gaza' loopt al een tijdje. Eerst via affiches en nu via wandelingen.

Rami is geen vertegenwoordiger van de Palestijnse Gentenaars, maar één van de vele Palestijnen in Gent. Hoeveel is moeilijk na te gaan, want België erkent Palestina (nog) niet.

Hij wil graag zijn verhaal en ervaringen delen, vooral in de hoop dat de aandacht voor Palestina niet gaat liggen. Bijna heel zijn familie zit vast in Gaza. Waaronder ook zijn kinderen en vrouw, in een tentenkamp.

We wandelen in de voetsporen van Rami: We volgen de route van zijn 'zondagswandeling': een wandeling die hij regelmatig met vrienden aflegt om de gedachten te verzetten. Onderweg staan we stil bij een aantal plekken die belangrijk zijn geweest voor zijn leven in Gent en plaatsen die herinneren aan zijn leven in Gaza.

In het eerste deel van de tocht komt het verhaal van Rami aan bod.

Dan koffiepauze bij Terrazza.

In het tweede deel hebben we het algemener over Palestijns leven in Gent.

<https://maps.app.goo.gl/kXzxJHFxkG8G46uYA>

1. Sphinx café

(beeld van *The Jacket*)

Dit is een belangrijke ontmoetingsplaats voor Palestijnen in Gent. Er zit altijd wel iemand op terras om een koffie te drinken, een babbeltje te slaan of een sigaretje te roken met iemand die ze kennen.

In Sphinx cinema worden regelmatig Palestijnse films geprogrammeerd waaronder documentaires en fictie, vaak in het kader van vertoningen zoals Screening for Palestine of Eye on Palestine. Recente en relevante titels die in de Sphinx te zien waren, zijn: No Other Land, All That's Left of You, The Voice of Hind Rajab.

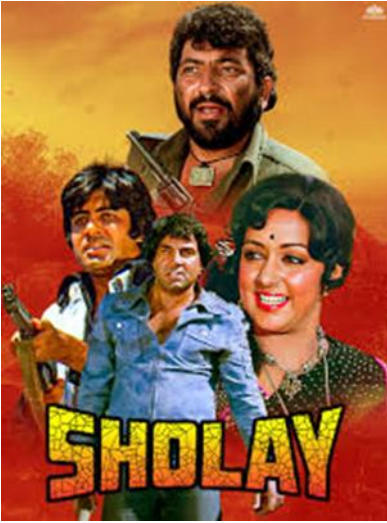
Rami is voor het eerst naar de cinema gegaan in Egypte.

Een groot deel van zijn kindertijd heeft hij in het Egyptische deel van Rafah doorgebracht.

Toen hij zeven was, keerden ze terug naar Rafah Sinaï, naar het vluchtelingenkamp waar Palestijnen al generaties lang hoopten op terugkeer. Op zijn 12 jaar vertrok de familie terug naar Gaza. Rami is geboren na de Camp David akkoorden (1978). In 1982 hebben zijn ouders een groot huis met vier verdiepingen in Rafah gebouwd. Elke generatie kreeg er later zijn verdieping. Toen Rami trouwde met Alaa, zijn jeugdliefde, bouwde hij bovenop het huis een verdieping met een golfplaten dak.

De familiegeschiedenis is zoals bij alle Palestijnen getekend door de bezetting.

In Gaza zelf waren geen cinema's. Films worden op internet bekeken, vooral Egyptische en Indische films. Voor internet er was, kon je video's huren. Elk suikerfeest werd er een heel goede Bollywoodfilm gespeeld: SHOLAY. Iedereen keek ernaar: groot en klein, met familie en vrienden. We zaten samen, om 15uur in de namiddag en genoten van de film. Dat was is een mooie herinnering.

<https://en.wikipedia.org/wiki/Sholay>

Luister naar het bekende liedje uit de film:

https://www.youtube.com/watch?v=qfCt1UZAXMQ&list=RDqfCt1UZAXMQ&start_radio=1

De eerste film die Rami zag in de Sphinx was The Jacket tijdens Film Fest Gent 2025. De rol en het belang van het plukken van za'atar, een kruising tussen wilde oregano en wilde tijm, kwam daar mooi in beeld. Daarna zag hij er 'With Hasan in Gaza'. Daarbij zag hij lang vergeten beelden en plekken die nu allemaal vernietigd zijn. Ook 'The Voice of Hind Rajab' en 'All That's Left of You' maakten een diepe indruk. Vooral die laatste omdat het een film is die een familie van dichtbij volgt doorheen de jaren. Ontheemding, verzet en trauma staan centraal. Dat kwam bij Rami heel dichtbij omdat zijn familie nog steeds in Gaza verblijft.

2. NTG

Sinds 1948 zijn alle landen volgens internationaal recht verplicht om een vermeende genocide te helpen voorkomen dan wel te stoppen.

Ook België.

Spandoek <https://www.ntgent.be/nl/nieuws/trek-de-rode-lijn>

In hetzelfde jaar begon de 'nakba', Arabisch voor 'catastrofe' verwijst naar de verdrijving van meer dan 750.000 Palestijnen tijdens de oprichting van de staat Israël in 1948. Daarnaast werden meer dan 500 Palestijnse dorpen door Israël van de kaart geveegd en werd Palestijns grondgebied ingenomen.

Sindsdien is er een aaneenschakeling van oorlog, geweld, bezetting, apartheid, moord, marteling, diaspora en verzet.

De oom van Rami had via Egypte een studiebeurs gekregen voor Duitsland. Zelf is hij vertrokken naar Istanbul op 6 maart 2019. Hij had daar vijf verschillende jobs: van het verkopen van reistickets tot het vertalen van Arabische documenten voor een internationale organisatie. Het idee was om een leven op te bouwen in Istanbul en zijn familie te laten overkomen. Maar door corona vielen alle jobs weg en kon hij zelfs zijn appartement niet meer betalen. Het was dan kiezen: ofwel terug naar Gaza, dat toen al een 'open gevangenis' was ofwel zijn kans wagen op een beter leven voor hem en zijn familie en naar Europa trekken.

"A hard decision can only be made for hard reasons".

In Istanbul leefden op dat moment veel Syriërs. Er is veel racisme in Turkije tegenover de nieuwkomers. Eerst werden de vluchtelingen verwelkomd maar toen de migratie bleef duren en de Turkse bevolking het zelf moeilijk kreeg, werd dit op de migranten afgereageerd. Er is ook geen sociaal vangnet vanuit de overheid voor werkelozen, ...

3. Brabantdam

Hier vind je restaurants van overal in één straat. Als vluchteling naar Europ kom je bijna alle nationaliteiten onderweg tegen. “The Game” ipv vakantie landen.

De vlucht van Rami van Turkije verliep te voet en soms met de bus van Istanbul naar Griekenland, dan Albanië, Servië, dan Hongaarse grens. Pakistani en Afghani werden hard behandeld en geslagen door de ‘jungle police’. Palestijnse werden enkel constant teruggestuurd. In Servië zat Rami 7 maanden vast. Ze wilden hem terugsturen maar Servië erkent Palestina niet, dus kon hij niet teruggestuurd worden.

Het was een harde tijd, maar ook op de harde vlucht ontmoette hij overal goede mensen die hielpen. Mensen die hem onderdak boden, die hun eten met hen deelden, die voedsel kochten voor hen, die hen waarschuwden als de politie eraan kwam... Dat is zijn grootste geschenk en meest waardevolle: vriendelijke en goede mensen in zijn leven.

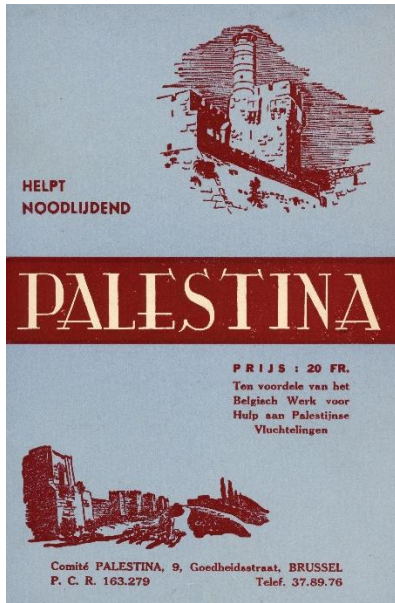
Moeder gebeden om overal goeie mensen tegen te komen.

De Italiaanse David, die werkte in Rafah voor een internationale organisatie en een echte vriend van de familie werd, hielp Rami overal onderweg vanop afstand.

Met een Nederlands paspoort en Cubaans meisje aan de hand, zoals toeristen, gaan ze de Oostenrijkse grens over.

In Oostenrijk vraagt hij uiteindelijk asiel aan. Hij ontmoet er Frau Hannah, zijn tweede moeder. Zij leert hem Duits, hij helpt haar boodschappen doen. Ze genieten samen van de mooie Oostenrijkse natuur. Maar hij krijgt negatief en moet meteen het land verlaten. Hij waagt zijn kans in België. In Brussel, na zijn asielaanvraag, slaapt hij tien dagen onder een brug, in november 2023. De eerste kennismaking met België is daardoor niet echt rooskleurig, maar een andere keuze heeft hij niet.

4. Protestantse kerk

De opvang van vluchtelingen in Gent verloopt van oudsher via de kerken. De solidariteit van Belgische katholieke kringen met Palestina is een weinig belichte bladzijde uit de Belgische geschiedenis.* Vanuit kerken, seminaries en parochiezalen ontstonden decennialang netwerken van hulp en engagement, verankerd in persoonlijke contacten met Palestijnse gemeenschappen.

Op 20 november 2023 komt Rami aan in Gent. Zijn eerste huis is dat van een vriend van zijn broer, aan de kerk. Maar hier voelt hij zich niet goed. Het huis is niet proper en wordt niet onderhouden. Daarna verblijft hij boven een Soedanees café van een vriend maar kan daar niet blijven aangezien hij niet legaal is. Hij huurt een kamer in Mariakerke en leert zo Barbara kennen aan de bushalte. Ze worden vrienden en na een tijdje kan hij terecht in een woonwagen in de tuin van het gezin van Barbara en Zwerfgoed vzw. Hij moet anderhalf jaar ondergedoken en zonder enige steun leven omwille van Dublin. Hij wordt wel gesteund door vzw De Tinten en voedselhulp. Na die periode kan hij gelukkig asiel aanvragen.

KADOC, Erfgoedbibliotheek: KBRB353

*Zie 'Palestina in het archief van Herman Boon. Over vergeten Belgische katholieke solidariteit' in www.foliomagazines.be Jonas Van Mulder, Koorts 11, 1/2025

5. La Terazza

Gent is een warme stad voor nieuwkomers. Iedereen lacht vriendelijk en is behulpzaam... toch bijna iedereen.

Rami leert Nederlands bij CVO Groeipunt in de Gouvernmentstraat. Zijn eerste goede vriendin in Gent is de Oekraïense Natalya die in dezelfde klas zit. Ze leren samen Nederlands. De solidariteit tussen hen is groot, al beseffen ze goed dat voor de Oekraïense vluchtelingen veel deuren opengingen die voor andere vluchtelingen gesloten bleven. Maar alles achterlaten wegens een oorlog, conflict, genocide... en ergens anders helemaal opnieuw beginnen is nooit gemakkelijk. Dat gevoel en die ervaring smeekt banden. De asielaanvraag van Rami is eindelijk positief dus start hij familievereniging. Hij heeft al 6 jaar zijn kinderen niet meer gezien.

Hier in dit café houden Rami en zijn vrienden Ihab en Montasser altijd halt tijdens hun zondagse wandeling om een koffie te drinken. Je kan er op het terras binnen een sigaret roken en op het gemak zitten. De uitbater is Turks en het publiek is heel divers. Ook de vriendengroep en het sociaal leven van Rami is heel divers. Hij heeft Belgische, Italiaanse, Roemeense, Syrische, Marokkaanse, ... vrienden.

6. Ibra Falafel

De Palestijnse specialiteit nr 1 is falafel! Falafel is een fundamenteel onderdeel van de Palestijnse cultuur en keuken, vaak geserveerd in pita met tahin, augurken en kruiden. Het geldt als geliefd straatvoedsel in alle Palestijnse steden. Hoewel de oorsprong waarschijnlijk in Egypte ligt, wordt falafel door velen beschouwd als een cruciaal onderdeel van de Palestijnse identiteit. Voor Palestijnen is falafel meer dan voedsel; het is een symbool van erfgoed en verbondenheid met het land.

Rami zijn vader had een falafel shop in Rami. Hij kent dan ook de kneepjes van het falafel maken. Rami droomt ervan om in Gent een vegetarisch restaurant te openen met Palestijnse specialiteiten. Er zijn al een paar restaurants in Gent en ook Palestijnse winkels in bijvoorbeeld de Bevrijdingslaan waar je bijna alles kan vinden voor een typisch palestijnse maaltijd of nagerecht. Sommige suikerfeestzoetigheden worden op bestelling gemaakt door Palestijnen uit Antwerpen of Moeskroen, zoals de baklava en namura en gazan kunafa. Ook Oxfam Wereldwinkel heeft van oudsher veel Palestijnse producten zoals de 'maftoul' om Palestijnse couscous te maken.

7. Belgacom gebouw

Het lege en kapotte Belgacom gebouw doet denken aan de vele gebombardeerde gebouwen in Gaza door de verschillende oorlogen heen.

In mei 2021 was het kantoorgebouw van de NGO Islamic Relief, waar Rami's broer toen werkte, net afgewerkt en werd het opgeblazen door Israël. Enkel het betonnen geraamte bleef overeind. Veel kantoorgebouwen staan in het zakencentrum Rimal in Gaza stad en worden vernietigd. Ook het kantoor van het Belgische ontwikkelingsagentschap **Enabel** in Rimal is begin februari 2024 vernietigd na een bombardement door het Israëlische leger. Ook woontorens en huizen worden met de grond gelijk gemaakt.

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2025/07/18/israel-verwoest-duizenden-gebouwen-in-grootschalige-sloop-van-ga/>

In juli 2024 werd het familiehuis van Rami in Rafah gebombardeerd. Hij kreeg de beelden te zien op video van een buurman die zich nog in de wijk bevond. Gelukkig waren zijn vrouw, kinderen en de rest van de familie al gevlucht naar familie die ergens anders woont. Ze hadden zoveel mogelijk mee genomen maar ook veel moeten achterlaten.

8. Trefpunt

In Gent is er al een jarenlange solidariteit met Palestina en een verzet tegen de koloniale bezetting door Israël. In oktober 2023 verenigden enkele Gentse organisaties zich in de Gentse Coalitie voor Palestina om samen te ijveren voor een duurzame en rechtvaardige oplossing voor de Israëlische koloniale oorlog. Het Palestina Café werd opgericht om samen te rouwen, te helen en actie te voeren in solidariteit met het Palestijnse volk. Trefpunt is het eerste cultuurhuis dat een Palestijnse vlag durfde uithangen. De andere cultuurhuizen reageerden traag, ondanks een oproep van het Gents Kunstoverleg (GKO).

Het protest in Gent en wereldwijd blijft duren want de bezetting, het onrecht en de genocide is niet gedaan. De verschrikkelijke realiteit blijft duren: weinig tot geen hulpgoederen, geen bewegingsruimte, criminele wetten worden gestemd (doodstraf voor Palestijnen), ... en er is uitbreiding van het geweld naar de Westelijke Jordaanoever. De familie van Rami leeft in tenten en hoopt elke dag goed nieuws te krijgen van de Belgische regering dat ze op de lijst staan om naar België te kunnen komen. Ze hebben een visum, de gezinshereniging is goedgekeurd, maar alles hangt af van de goodwill van de Belgische regering of en hoeveel mensen ze willen repatriëren en daarna van de administratieve mallemlolen van Israël.

Lees meer: <https://www.mo.be/reportage/gezinshereniging-uit-gaza-niet-prioritair>

Al zijn alle ogen nu op Libanon en op Iran gericht, ook noodzakelijk natuurlijk, het onrecht en leed in Palestina is nog lang niet voorbij.

9. Vrijdagmarkt

Olijven en watermeloenen waren een uithangsbord voor Palestina, naast nog veel andere producten. Het lijkt evident, maar het eerste wat wegvalt bij een bezetting en een oorlog, is voedsel.

Palestina was zelfvoorzienend. Er waren dagelijkse en wekelijkse markten afhankelijk van de stad. In Rafah bijvoorbeeld, waar Rami woonde, was er een grote zaterdagmarkt. op woensdag en op zaterdag. Vrijdag is zoals zondag.

Voor de Israëlische bezetting (vóór 1967) stond Palestina bekend als een vruchtbaar landbouwgebied dat grootschalig citrusvruchten, olijven, vijgen en dadels exporteerde. De landbouw was gecentreerd rond lokale teelt van granaatappels, druiven, abrikozen, amandelen en diverse groenten zoals tomaten en komkommers, vaak verbouwd in boomgaarden en familiebedrijven.

Olijven en olijfolie waren, en zijn nog steeds, een fundamenteel onderdeel van de Palestijnse cultuur en economie. De oudste olijfboom van Palestina, en mogelijk ter wereld, staat in het dorpje **Al-Walaja**, vlakbij Bethlehem. Deze boom, bekend als Al-Badawi of de 'Moeder van de Olijfbomen', wordt geschat op een leeftijd van 4.000 tot 5.500 jaar. De boom heeft een stamdiameter van ongeveer 13 meter. www.planteenolijfboom.nl

Israëlische kolonisten vernietigen olijfbomen en verhinderen Palestijnse boeren te toegang tot hun land.

De watermeloen is een symbool voor Palestina geworden omdat de vrucht, wanneer doorgesneden, de kleuren van de Palestijnse vlag draagt: rood, groen, wit en zwart. Het ontstond als een creatieve manier om het verbod op het tonen van de Palestijnse vlag door de Israëlische autoriteiten na 1967 te omzeilen.

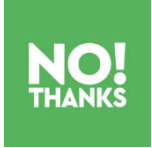
10. Lange Munt

Dit is een drukke winkelstraat met o.a. bekende winkelketens. Als consument kun je op verschillende manieren druk uitoefenen op onrecht, voornamelijk door middel van economische acties en bewuste keuzes. Je hebt de wereldwijde BDS-beweging (Boycot, Desinvesteren en Sancties), die tot doel heeft economische en politieke druk uit te oefenen.

Ze roepen op tot het boycotten van Israëlische producten en producten uit de bezette gebieden, bvb avocado's, dadels, wijn of cosmetica.

Is het moeilijk? Helemaal niet! Je hebt veel alternatieven en je bereikt veel! Er zijn handige apps die je helpen.

is een app die je helpt bij het shoppen.

10. Graslei

Dit is één van de mooiste plekken van Gent. Hier komen toeristen en local samen om te genieten van de zon, een zelf gekochte frisdrank, een babbeltje... Iemand speelt gitaar, mensen ontmoeten elkaar... Het uitzicht op het water en de mooie gebouwen brengt rust. Het doet denken aan de zee.

De kustlijn van de Gazastrook is historisch gezien een vitale ontmoetingsplek geweest, die diende als een hoognodige plek voor ontspanning, sociale cohesie en gezinsuitstapjes in een dichtbevolkt en afgesloten gebied. Voor veel Gazanen was het strand een van de weinige plekken om te ontsnappen aan de dagelijkse spanningen en de blokkade.

De genocide heeft de functie van het strand drastisch veranderd. Waar het eerst een plek van vertier was, is het strand in sommige periodes veranderd in een noodopvang voor ontheemden of een plek waar mensen onder moeilijke omstandigheden proberen te overleven. Toch blijft de zee voor velen een cruciale, emotionele toevluchtsoord.

Rami deed de belofte aan zijn kinderen om samen een boottochtje te maken in Gent om zo deze prachtige stad te leren kennen. Vol verlangen kijken ze uit naar elkaars gezelschap, naar het samen zijn, naar de veiligheid, naar het eindelijk uitbouwen van een gemeenschappelijke toekomst.

Project van Verhalen uit Gaza, Een Hart voor Vluchtelingen met Steun van Mondiaal Gent
VU: EHVV vzw, Keizervest 56, 9000 Gent

